

Arrest

**nr. 173 598 van 26 augustus 2016
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 22 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 22 januari 2014 tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MOUBAX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 december 2004 diende de verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 11 januari 2005 werd in het kader van deze asielaanvraag een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen nam op 19 april 2005 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. De Raad van State verwierp op 25 mei 2007, bij arrest nr. 171.558 het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen deze beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen.

1.2. De verzoeker diende op 12 juni 2006 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9, derde lid (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 30 augustus 2007 onontvankelijk verklaard wegens het gebrek aan buitengewone omstandigheden.

1.3. Op 22 februari 2008 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van illegaal verblijf. Diezelfde dag werd de verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.4. De verzoeker diende op 30 juni 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 31 januari 2012 onontvankelijk verklaard omdat niet voldaan werd aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde.

1.5. De verzoeker werd op 1 maart 2012 wederom bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.6. De verzoeker diende op 14 juni 2012 nogmaals een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 6 december 2012 onontvankelijk verklaard wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden.

1.7. De verzoeker werd op 6 juni 2012 wederom bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.8. De verzoeker diende op 26 september 2013 een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.9. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) beslist op 22 januari 2014 dat deze derde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Dit is de eerste bestreden beslissing, zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 20 februari 2014 en is als volgt gemotiveerd:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.09.2013 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene sinds 29 december 2004 onafgebroken in België zou verblijven, geïntegreerd zou zijn, vloeiend Frans en Nederlands zou spreken (zie certificaat cursus Nederlands voor anderstaligen, deelcertificaat), een opleiding houtbewerking volgde (zie certificat de la formation - initiation "Travail du bois"), werkwilgig is (zie Attest van werkbereidheid VDAB), makkelijk aan de slag zou kunnen als arbeider, een sociaal leven opgebouwd heeft als pastoor bij de vzw (...) (zie aanvraag formulier tot inschrijving en/of tot bekendmaking in de bijlagen bij het Belgisch Staatsblad, factuur publicatiekosten, témoignage) en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 30 december 2004, deze asielaanvraag werd afgesloten op 19 april 2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te

verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk 3 maand 20 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Meester M. herneemt beknopt het asielrelaas van betrokkene en stelt dat betrokkene als lid van de afscheidingsbeweging Flec nog steeds in gevaar zou zijn gelet op het feit dat zijn aanhoudingsmandaat te wijten was aan het feit van zijn lidmaatschap. Een terugkeer zou derhalve een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Ter staving legt de advocate het "Reisadvies Angola" voor, een "Mandado de Captura", de Flec-lidkaart van betrokkene en verwijst ze naar een nieuwsbrief van vluchtelingenwerk. Wat betreft de vrees voor elke - zelfs tijdelijke - terugkeer naar het land van herkomst of van verblijf: de verzoeker voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. In verband met het voorgelegde aanhoudingsmandaat merken we op dat om enige bewijskracht te hebben de voorgelegde documenten ondersteund dienen te worden door consistente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu echter niet het geval is (zie beslissing CGVS). Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Met betrekking tot het reisadvies en de verwijzing naar de nieuwsbrief van Vluchtelingenwerk dient opgemerkt te worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eraan herinnert dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

Een terugkeer naar het land van herkomst zou artikel 8 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) inhouden volgend de raadvrouw. Een terugkeer zou immers een breuk veroorzaken in de relatie die betrokkene zou hebben met U.C, de moeder van hun overleden kindje Dieu Merci dat dood geboren werd op 27 maart 2013. Meester M. stelt dat betrokkene bij de moeder van zijn kinderen wenst te blijven en samen met haar wenst te wonen. Er wordt een uittreksel uit de overlijdensakte van Dieu-Merci voorgelegd alsook een kopie van de verblijfstitel van mevrouw U. We merken eerst en vooral op dat hoewel betrokkene wel als vader op de overlijdensakte van Dieu-Merci staat, betrokkene en mevrouw U. ingeschreven staan op verschillende adressen en dus niet samenwonen. Betrokkene toont op geen enkele manier aan dat hij daadwerkelijk een duurzame relatie zou hebben met mevrouw U. Mevrouw heeft dan wel twee kinderen volgens het rijksregister, maar uit niks blijkt dat dit kinderen van betrokkene zouden zijn, noch dat hij op enge manier voor hen zou zorgen dan wel affectieve of financiële banden met hen zou hebben. Wat er ook van zij, er dient opgemerkt te worden dat om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het kader van een duurzame relatie betrokkene de geëigende procedure dient te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in artikel 10(bis) van de wet van 15 december 1980. In zijn arrest dd. 27 mei 2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)". Uit het voorgaande blijkt dat het aanhalen van artikel 8 van het EVRM niet kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis van de wet van 15.12.1980."

1.10. Nog op 22 januari 2014 beslist de gemachtigde om de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen.

Dit inreisverbod is de tweede bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13sexies, ter kennis gebracht op 20 februari 2014 en is als volgt gemotiveerd:

"INREISVERBOD

Aan de heer:

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werden bevelen om het grondgebied te verlaten betekend op 11.01.2005, 22.02.2008, 03.03.2008, 01.03.2012 en 24.01.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevel om het grondgebied te verlaten die aan hem betekend werden op 11.01.2005, 22.02.2008, 03.03.2008, 01.03.2012 en 24.01.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 26.09.2013”

2. Over het voorwerp van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/69, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de beslissing te vermelden waartegen het beroep gericht is.

Het voorwerp van het beroep zoals in het verzoekschrift wordt aangeduid bepaalt de grenzen van de rechtsstrijd en van de vernietiging die door de Raad eventueel kan worden uitgesproken. Een nauwkeurige omschrijving van het voorwerp is aldus van kapitaal belang voor het verloop van het geding (R. STEVENS, Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, 2.procesverloop, in J. DUJARDIN, I. OPDEBEEK, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE (ed.), Administratieve Rechtsbibliotheek (algemene reeks nr. 10), Brugge, Die Keure, 2007, 56).

De omvang van een annulatieberoep moet in de eerste plaats worden bepaald aan de hand van de inhoud en de bewoordingen van het inleidend verzoekschrift (RvS 27 januari 2004, nr. 127.436).

De rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is inquisitoriaal. Om uit te maken welke overheids-handelingen een verzoeker definitief uit het rechtsverkeer beoogt te doen verdwijnen, moet de Raad niet enkel acht slaan op het voorwerp aangeduid in het verzoekschrift, maar kan hij ook nagaan welk resultaat de verzoekende partij beoogt te bereiken. Bij dat nazicht kunnen als relevante gegevens in aanmerking worden genomen: het belang waarop de verzoekende partij zich beroept, alsook en vooral de middelen die zij aanvoert, met name namelijk de vraag op welke rechtshandeling zij zinvol betrokken kunnen worden (cf. RvS 29 september 2003, nr. 123.578).

In casu heeft de verzoeker het voorwerp van het beroep in het onderliggende verzoekschrift als volgt omschreven: “Bij deze tekent mijn cliënt beroep aan tegen de beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid dd 22.01.2014 betekend op 20/2/2014, zijnde een beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag dd 26.09.2013 in toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15/12/1980.”

Uit de verdere uiteenzettingen in het verzoekschrift, meer bepaald onder een punt 4. alsook onder het punt 6., derde onderdeel, blijkt dat de verzoeker er vanuit gaat dat de beslissing tot onontvankelijkheid van zijn aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet tevens de beslissing inhoudt om de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op te leggen. In het derde onderdeel van het punt 6. “Enig middel van aard om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te rechtvaardigen”, voert de

verzoeker op duidelijke wijze de schending van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel aan *“doordat de bestreden tevens een inreisverbod opgelegd heeft aan betrokkene voor drie jaar (...)”* en licht hij dit middelenonderdeel verder toe, onder meer door de verwijzing naar artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. De verzoeker voegt bij het verzoekschrift ook afschriften van zowel de in punt 1.9. als de in punt 1.10. genoemde beslissing, die blijkens de inventaris van de bijlagen als stuk *“1. afschrift van de bestreden beslissing”* wordt aangemerkt.

Hoewel de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies) duidelijk van elkaar te onderscheiden beslissingen betreffen (die bovendien in twee aparte aktes aan de verzoeker ter kennis werden gebracht) en de verzoeker er dus ten onrechte vanuit gaat dat het om één en dezelfde beslissing zou gaan, blijkt uit de bewoordingen van het verzoekschrift dat de verzoeker tevens de nietigverklaring nastreeft van de beslissing waarbij hem een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

De verweerder, die in de nota met opmerkingen enkel de beslissing van 22 januari 2014 tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis als de bestreden beslissing aanmerkt, heeft ter terechtzitting dienaangaande geen opmerkingen bijgebracht. Uit de nota met opmerkingen blijkt bovendien dat de verweerder er zich van bewust is dat het beroep mogelijks ook tegen het op diezelfde datum getroffen inreisverbod is gericht. De verweerder stelt immers als volgt: *“Zelfs indien het inreisverbod in casu wel de bestreden beslissing zou betreffen, dan dient te worden vastgesteld dat de verzoeker nalaat de samenhang aan te tonen tussen de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk werd verklaard en de beslissing houdende het inreisverbod”*.

3. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

4. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“Zelfs indien het inreisverbod in casu wel de bestreden beslissing zou betreffen, dan dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat de samenhang aan te tonen tussen de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk werd verklaard en de beslissing houdende het inreisverbod. Bij gebrek aan verknochtheid is het beroep, ingesteld tegen de bijlage 13sexies dan ook onontvankelijk.”

De Raad merkt samen met de verweerder op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden

rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoeker vordert middels het onderhavige verzoekschrift de nietigverklaring van zowel de beslissing van 22 januari 2014, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, als van het inreisverbod dat jegens hem op diezelfde datum werd getroffen (bijlage 13*sexies*). Hij geeft echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat hij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt.

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en anderzijds het inreisverbod in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Het louter indienen van dergelijke aanvraag heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvrager. Het indienen van dergelijke aanvraag, die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoeker geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht noch verhindert deze aanvraag dat ten aanzien van de verzoeker maatregelen worden genomen die tot doel hebben zijn onregelmatige verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing zelf waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoeker. Er wordt hem met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet houdt immers enkel de vaststelling in dat de verzoeker in het kader van zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt die hem verhinderen om de aanvraag in te dienen via de reguliere weg, met name via de diplomatieke vertegenwoordiging in zijn land van herkomst of het land waar hij gerechtigd is te verblijven. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt dan ook geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoeker.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoeker. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van het aan de verzoeker opgelegde inreisverbod in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Het inreisverbod van zijn kant is gestoeld op het feit dat de verzoeker niet aan de hem opgelegde terugkeerverplichting heeft voldaan doordat hij geen gevolg heeft gegeven aan meerder bevelen om het grondgebied te verlaten, en vindt zijn juridische grondslag in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Ook hier dient te worden opgemerkt dat de eventuele onwettigheid van het opgelegde inreisverbod geen implicaties kan hebben op de wettigheid van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Ter terechtzitting wordt de kwestie van de verknochtheid van de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De advocaat van de verzoeker stelt dat er wel samenhang is omdat in de motieven van het inreisverbod wordt verwezen naar de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Het gegeven dat in het inreisverbod bijkomend wordt vermeld “*daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 26.09.2013*” is echter niet van aard een stellig verband aan te tonen tussen de thans bestreden beslissingen. Vooreerst merkt de Raad op dat niet wordt verwezen naar de beslissing van 22 januari 2014 tot onontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, maar louter naar het indienen van de onderliggende aanvraag zelf. Bovendien is

het inreisverbod getroffen in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet en is het gegrond op het feit dat de verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan daar hij geen gevolg gaf aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten in 2005, 2008, 2012 en 2013. De wettelijke en feitelijke overwegingen van het inreisverbod zijn zodoende geenszins gestoeld op de beslissing van 22 januari 2014 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Waar ter terechtzitting nog wordt betoogd dat de verzoeker niet terug kan naar zijn land van herkomst omwille van zijn overleden kind en het gevaar dat hij er zou lopen omwille van zijn politieke activiteiten, merkt de Raad op dat geen van beide beslissingen de verzoeker beveelt om terug te keren naar zijn land van herkomst zodat dit betoog ter zake geheel irrelevant is.

De verzoeker weerlegt dan ook niet dat de in het voorwerp aangeduide beslissingen een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures en vaststellingen. Er dient tevens te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan de verzoeker werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede beslissing. Tevens stelt de Raad vast dat in het voorliggende verzoekschrift op duidelijke wijze ten aanzien van enerzijds de eerste en anderzijds de tweede bestreden beslissing verschillende grieven worden aangevoerd, waarbij andere feitelijke gegevens moeten in ogenschouw genomen worden en andere rechtsvragen moeten worden opgelost.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift twee verschillende beroepen werden ingesteld die echter een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is dan ook geen sprake van een verknochtheid tussen het bestreden inreisverbod en de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden ofwel voor de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 22 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt, ofwel voor wat betreft de tweede bestreden beslissing, dit is het inreisverbod van diezelfde datum.

De verweerder geeft in de nota met opmerkingen aan dat het beroep enkel ontvankelijk is wat betreft de eerste bestreden beslissing. *In casu* dient echter te worden geopteerd voor de ontvankelijkheid van het beroep wat het inreisverbod betreft. De Raad herinnert er immers aan dat, wanneer de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, het beroep geacht zal worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

In casu vertoont het bestreden inreisverbod, zoals de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting ook beaamt, een groter belang voor de verzoeker als de beslissing waarbij zijn (derde) aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als volgt:

“inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”

Artikel 74/11, § 3, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.”

Met de tweede bestreden beslissing wordt aan de verzoeker een inreisverbod voor de duur van drie jaren opgelegd, hetgeen gelet op de artikelen 1, 8° en 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet impliceert dat de verzoeker gedurende drie jaren na de betekening ervan niet toegelaten kan worden tot het

grondgebied en niet kan verblijven op het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis toepassen.

De verstreckende gevolgen op verblijfsrechtelijk vlak, die de grenzen van het Rijk overstijgen en die ook tot drie jaren in de toekomst voortduren, maken dan ook dat het aan de verzoeker opgelegde inreisverbod de belangrijkste beslissing vormt die middels huidige verzoekschrift wordt bestreden. De eerste bestreden beslissing sorteert immers, zoals hierboven uiteengezet, geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoeker, hetgeen maakt dat deze beslissing als minder belangrijk moet worden beschouwd dan het inreisverbod dat wel - en overigens ook verstreckende - gevolgen heeft.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen enerzijds de eerste en de tweede bestreden beslissing, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard voor de tweede bestreden beslissing.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing van 22 januari 2014 houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De middelen(onderdelen) die tegen de voornoemde beslissing worden aangevoerd, kunnen dan ook niet worden onderzocht.

5. Onderzoek van het beroep

De verzoeker voert tegen het bestreden inreisverbod de schending aan van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Doordat de bestreden beslissing tevens een inreisverbod opgelegd heeft aan betrokkene voor drie jaar aangezien deze geen gevolg gegeven heeft aan de bevelen om het grondgebied te verlaten op 11.01.2005, 22.02.2008, 3.03.2008, 1.03.2012 en 24.01.2013 zonder dit specifiek te motiveren

Terwijl de beslissing geen rekening houdt met de individuele situatie van verzoeker die een overleden kind heeft en een relatie onderhoudt met de moeder van dit kind die morele steun nodig heeft en deze beslissing derhalve niet proportioneel is met de gevolgen die het teweegbrengt en geen rekening houdt met de individuele situatie van verzoeker doch een algemene motivering geniet

Terwijl uit de rechtspraak van de Raad duidelijk erop wijst dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23

Dat dit inreisverbod geen specifieke motivering geniet mbt de duur en de noodzaak van dit verbod en buiten proportie is met het gevolg dat ze teweegbrengt

Terwijl derhalve dit inreisverbod de artikels 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 schendt betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikels 3 en 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheid en proportionaliteitsbeginsel”

5.1. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze

waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Waar de verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat deze verdragsrechtelijke bepaling het verbod van foltering behelst en dus een andere bescherming biedt dan deze die door het tevens geschonden geachte artikel 8 van het EVRM (dit is het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven) wordt geboden. Nu de verzoeker betoogt dat het bestreden inreisverbod disproportionele gevolgen teweegbrengt voor zijn relatie met de moeder van zijn overleden kind, kan het middel dienstig worden betrokken op de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker verzuimt echter om toe te lichten op welke wijze het inreisverbod het verbod van foltering zou schenden, zodat zijn betoog niet kan worden betrokken op de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

Bij gebreke aan nadere toelichtingen ter zake, is het middel onontvankelijk in de mate dat de schending wordt aangevoerd van artikel 3 van het EVRM.

5.2. De bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Onderzoek van de motiveringsplicht vergt *in casu* dan ook onderzoek van de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Art. 74/11. § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, nu de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten hem betekend op 11 januari 2005, 22 februari 2008, 3 maart 2008, 1 maart 2012 en 24 januari 2012 en dat hij na het betekenen hiervan nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten.

De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd dat niet specifiek wordt gemotiveerd met betrekking tot de duur van het opgelegde inreisverbod.

Waar de verzoeker wijst op het gestelde in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en betoogt dat dit *in casu* niet is gebeurd, stelt de Raad vast dat de gemachtigde verwijst naar het feit dat de verzoeker sinds het betekenen van niet minder dan vijf eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten nog geen stappen ondernam om het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten. De verzoeker betwist noch weerlegt deze vaststellingen. Er blijkt geenszins dat de verweerder, op het

ogenblik dat hij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, geen rekening vermag te houden met het feit dat de verzoeker na verschillende eerder betekende verwijderingsmaatregelen nog steeds geen stappen heeft ondernomen met het oog op een vrijwillig vertrek. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, blijkt uit de bestreden beslissing dan ook dat wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. De verweerder verwijst immers naar het gedrag van de verzoeker na de verschillende eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarbij werd vastgesteld dat hij na al deze bevelen nog steeds geen initiatief nam tot vrijwillig vertrek. Op deze gronden beslist de gemachtigde om een inreisverbod op te leggen voor de maximale termijn van drie jaar.

Het *in casu* bestreden inreisverbod laat de verzoeker aldus toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede van de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar te kennen. Er is derhalve voldaan aan het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd.

Een schending van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

5.3. De zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid dient onder meer zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Van een schending van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing ervan, kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 29 januari 2015, nr. 230.023).

Zoals hoger besproken, legt de gemachtigde, met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op omdat hij geen gevolg gaf aan niet minder dan vijf eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en omdat hij na de betekening van deze bevelen nog steeds geen stappen heeft ondernomen om het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten.

De verzoeker betwist niet dat hij geen gevolg gaf aan de in de bestreden akte vermelde bevelen, noch betwist hij dat hij sedertdien nog steeds geen stappen ondernam met het oog op een vrijwillige terugkeer.

Zoals de verzoeker aangeeft, vormt artikel 74/11 van de vreemdelingenwet - ingevoegd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet - een onderdeel van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europese Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna de Terugkeerrichtlijn). De verzoeker verwijst tevens op relevante wijze naar de parlementaire voorbereiding ter zake, waar de wetgever aangeeft dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert en waar wordt verwezen naar de overweging 6 van de Terugkeerrichtlijn.

De Raad wijst evenwel op de overweging 14 van diezelfde Terugkeerrichtlijn, waarin het volgende wordt gesteld:

“(…) De duur van het inreisverbod dient per geval volgens de omstandigheden te worden bepaald en mag normaliter niet langer zijn dan vijf jaar. In deze context dient in het bijzonder rekening te worden gehouden met het feit dat de betrokken onderdaan van een derde land reeds het onderwerp is geweest van meer dan één terugkeerbesluit of uitzettingsbevel (…)”

Het negeren van de meer dan één terugkeerbesluiten, is wel degelijk een element dat het specifieke geval van de betrokken derdelander betreft en waarmee bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening kan worden gehouden. Het komt de Raad dan ook geenszins kennelijk onredelijk over dat de gemachtigde de verzoeker, die niet betwist dat hij in het verleden reeds vijf bevelen om het grondgebied te verlaten (dit zijn terugkeerbesluiten) naast zich neer heeft gelegd en naderhand nog steeds geen stappen ondernam met het oog op een vrijwillig vertrek, een inreisverbod van drie jaar op te leggen, hetgeen de wettelijk voorziene maximumduur is in geval van toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoeker nog stelt dat geen rekening werd gehouden met de relatie die hij onderhoudt met de moeder van zijn overleden kind, merkt de Raad vooreerst op dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen aangaande deze vermeende relatie. Nu de verzoeker geen enkel concreet element bijbrengt dat de beweerde relatie kan staven, kan hij de gemachtigde ter zake ook niet enig onzorgvuldig of onredelijk handelen verwijten. Daarenboven heeft de gemachtigde zich blijkens de stukken van het administratief dossier op 22 januari 2014, dit is de datum waarop het bestreden inreisverbod werd getroffen, op het standpunt gesteld dat de verzoeker en de moeder van zijn dood geboren kind niet samen wonen en dat er geen bewijzen zijn dat de verzoeker een relatie zou hebben met deze dame noch dat hij iets met haar kinderen zou te maken hebben (zie administratief dossier, synthesesnota d.d. 22 januari 2014). De gemachtigde heeft in diezelfde synthesesnota tevens duidelijk aangegeven dat de verzoeker geen kinderen heeft, en besluit vervolgens – onder meer – dat een bijlage 13sexies wordt getroffen.

Uit het voorgaande blijkt dat de gemachtigde wel degelijk het overleden kind en de vermeende relatie met de moeder van dit kind, in rekening heeft genomen.

Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoeker zich tevens tot loutere beweringen beperkt waar hij stelt dat zijn vermeende vriendin zijn morele steun nodig heeft. Met de vage vermelding dat het inreisverbod buiten proportie is *“met het gevolg dat ze teweegbrengt”* toont de verzoeker dan ook geen schending van het proportionaliteitsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel aan. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het bestreden inreisverbod geen contactverbod en op zich zelfs geen terugkeerverplichting oplegt, zodat niet valt in te zien hoe deze beslissing verhindert dat de verzoeker morele steun biedt aan de moeder van zijn overleden kind.

De verzoeker toont derhalve niet aan dat *in casu* geen rekening werd gehouden met de relevante omstandigheden van het geval bij het opleggen van het inreisverbod voor drie jaar. Hij toont met zijn algemene en vage uiteenzettingen niet aan dat de gemachtigde bij het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar kennelijk onredelijk handelde en maakt evenmin met concrete gegevens aannemelijk dat de gemachtigde het evenredigheidsbeginsel niet zou hebben gerespecteerd.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheids- of proportionaliteitsbeginsel, blijkt niet.

5.4. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt uiteraard het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven

dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is ook een feitenkwestie.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker geheel in gebreke blijft om zijn beweerde door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op privé- en gezinsleven concreet te onderbouwen. Aangezien de verzoeker geen enkel concreet bewijs aanbrengt dat hij een effectief privé- of gezinsleven heeft in België, toont hij geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

5.5. Het middel is ongegrond.

6. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk wat de eerste bestreden beslissing betreft. De verzoeker heeft voorts geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE